

Το Άσπιο του Οσκήν και η ευχή του Ιησού

Ο αυτόπτης μάρτυς και

αφηγητής τον κατωτέρω περιστατικού, αρχιμανδρίτης Νικόλαος Ντρομπιάζγκιν, είναι ένας από τους πολλούς νεομάρτυρες κληρικούς της επαναστατικής περιόδου της Ρωσίας. Στην κοσμική του ζωή είχε μια λαμπρή σταδιοδρομία σαν αντιπλοίαρχος του πολεμικού ναυτικού και παράλληλα αναμίχθηκε βαθιά μέσα στον αποκρυφισμό εκδίδοντας το αποκρυφιστικό περιοδικό Ρέμπους. Μετά τη σωτηρία του από σχεδόν βέβαιο θάνατο στη θάλασσα διά θαύματος του αγίου Σεραφείμ του Σάρωφ πραγματοποίησε προσκύνημα στο Σάρωφ και στη συνέχεια απαρνήθηκε την κοσμική του καριέρα και τους δεσμούς του με τον αποκρυφισμό και έγινε μοναχός. Χειροτονήθηκε Ιερέυς και υπηρέτησε ως Ιεραπόστολος στην Κίνα, την Ινδία και το Θιβέτ, ως εφημέριος σε διάφορους ναούς πρεσβειών και ως ηγούμενος μερικών μονών. Μετά το 1914 έζησε στη Λάυρα των Σπηλαίων του Κιέβου. Στους νέους που τον επισκέπτονταν εκεί μιλούσε συνεχώς για την επίδραση του αποκρυφισμού στα διαδραματιζόμενα τότε στην πολιτική σκηνή της Ρωσίας. Το φθινόπωρο του 1924, ένα μήνα αφού δέχθηκε την επίσκεψη κάποιου κυρίου ονόματι Τονχόλξ, συγγραφέως βιβλίου με τίτλο Μαύρη Μαγεία, δολοφονήθηκε στο κελλί του «από αγνώστους», με την φανερή ανοχή των Μπολσεβίκων. Το όργανο του εγκλήματος ήταν ένα μαχαίρι με ειδική λαβή σε σχήμα συμβόλου αποκρυφιστικής σημασίας.

Το περιστατικό που μας αφηγείται εδώ π. Νικόλαος αποκαλύπτει την πραγματική φύση των πνευματιστικών φαινομένων που συναντά κανείς στις διάφορες ανατολικές θρησκείες. Έλαβε χώρα λίγο πριν από το 1900, κατεγράφη γύρω στο

1922 από τον Ιατρό Αρα Ά. Π. Τιμοφέγιεβιτς και δημοσιεύτηκε από τον ίδιο σε ρωσικό περιοδικό της διασποράς («Ορθόδοξος Ζωή», 1956, αρ.1).

Ένα θαυμάσιο τροπικό πρωινό το πλοίο μας έσχιζε τα νερά του Ινδικού Ωκεανού πλησιάζοντας τη νήσο Κεϋλάνη. Τα ζωηρά πρόσωπα των κατά κύριο λόγο Άγγλων επιβατών, που ταξίδευαν οικογενειακώς για υπηρεσία ή για δουλειές στην Ινδική αποικία τους, ήταν στραμμένα με λαχτάρα προς το βάθος του ορίζοντα αναζητώντας με τη ματιά το μαγεμένο νησί, που σχεδόν για όλους ήταν συνδεδεμένο από τα παιδικά χρόνια με τις τόσες ενδιαφέρουσες και μυστηριώδεις Ιστορίες και περιγραφές των περιηγητών.

Το νησί μόλις που διακρινόταν ακόμη. Με κάθε καινούργια πνοή του ανέμου μια λεπτή, μεθυστική ευωδία από δάση άρχισε να τυλίγει όλο και περισσότερο το πλοίο. Τελικά μια μακρόστενη μπλε σιλουέτα φάνηκε ξαπλωμένη στον ορίζοντα. Οι διαστάσεις της μεγάλωναν διαρκώς καθώς το πλοίο πλησίαζε γοργά. Ήδη μπορούσε κανείς να διακρίνει τα διάσπαρτα στην παραλία κτίρια θαμμένα μέσα στο πράσινο των μεγαλοπρεπών φοινίκων και το πολύχρωμο πλήθος των εντοπίων που περίμεναν την άφιξη του πλοίου. Κατά το ταξίδι οι επιβάτες είχαν γνωριστεί μεταξύ τους πολύ γρήγορα. Πάνω στο κατάστρωμα γελούσαν και μιλούσαν ζωηρά θαυμάζοντας την καταπληκτική θέα του παραμυθένιου νησιού που ξετυλιγόταν μπροστά στα μάτια τους. Το πλοίο έκανε μερικούς αργούς ελιγμούς, καθώς ετοιμαζόταν να αράξει στο μουράγιο του λιμανιού του Κολόμπο.

Εδώ το πλοίο έπρεπε να στάθμευση, για να ανεφοδιαστεί με κάρβουνο, και οι επιβάτες είχαν αρκετό χρόνο, για να βγουν στην παραλία. Η ημέρα ήταν τόσο ζεστή, που πολλοί επιβάτες αποφάσισαν να μείνουν στο πλοίο μέχρι το απόγευμα. Μια ευχάριστη δροσιά πήρε τότε τη θέση του καύσωνα της ημέρας. Μια μικρή ομάδα από οκτώ άτομα, στην οποία προσκολλήθηκα και εγώ, διάλεξε τότε για ξεναγό της τον συνταγματάρχη Έλιοτ, που είχε ζήσει παλιότερα στο Κολόμπο και γνώριζε καλά την πόλι και τα περίχωρα. Αυτός μας έκανε μια δε-λεαστική πρόταση: «Κυρίες και κύριοι! Θα θέλατε να πάμε λίγα μίλια έξω από την πόλι και να επισκεφθούμε έναν μάγο φακίρη της περιοχής; Ίσως έχουμε να δούμε κάτι ενδιαφέρον». Όλοι δεχθήκαμε την πρόταση του συνταγματάρχη με ενθουσιασμό.

Είχε κιόλας βραδιάσει όταν αφήναμε πίσω μας τους θορυβώδεις δρόμους της πόλεως και παίρναμε έναν θαυμάσιο δρόμο που διέσχιζε την ζούγκλα. Δεξιά και αριστερά παιχνίδιζαν οι λάμπες εκατομμυρίων πυγολαμπίδων. Προς το τέλος του ο δρόμος φάρδαινε απότομα. Βρεθήκαμε μπροστά σ' ένα μικρό ξέφωτο περικυκλωμένο από ζούγκλα. Σε μια άκρη του κάτω από ένα μεγάλο δένδρο υπήρχε κάτι σαν καλύβα και δίπλα της σιγόκαιγε μια μικρή φωτιά. Ένας λεπτός, αποστεωμένος γέρος με τουρμπάνι στο κεφάλι καθόταν σταυροπόδι με το βλέμμα

του ακίνητο και στραμμένο προς την φωτιά. Παρά τον θόρυβο της αφίξεώς μας ο γέρος συνέχιζε να κάθεται τελείως ακίνητος, δίχως να μας δίνη την παραμικρή προσοχή. Κάπου μέσα από το σκοτάδι εμφανίστηκε ένας νεαρός και πηγαίνοντας κοντά στον συνταγματάρχη τον ρώτησε κάτι χαμηλόφωνα. Σε λίγο έβγαλε μερικά σκαμνιά και η ομάδα μας κάθησε σε ημικύκλιο κοντά στη φωτιά. Ένα λεπτός, αρωματικός καπνός υψώθηκε. Ο γέρος καθόταν πάντα στην ίδια στάσι δείχνοντας να μη προσεχή τίποτε. Το ισχνό φεγγάρι που ανέβαινε έδιωχνε κάπως το σκοτάδι της νύχτας και στο χλωμό φώς του όλα τα πράγματα έπαιρναν παράξενα σχήματα. Όλοι σώπασαν άθελα τους και περίμεναν να δουν τι θα συμβή.

«Κοιτάξτε! Κοιτάξτε εκεί στο δένδρο! ψιθύρισε ταραγμένα η δεσποινίς Μαίρη. Όλοι στρέψαμε το κεφάλι προς την κατεύθυνσι που έδειξε. Και πράγματι, ολόκληρη επιφάνεια της τεράστιας φυλλωσιάς το δένδρου που κάτω του καθόταν ο φακίρης ήταν σαν να κυμάτιζε ήρεμα μέσα στο απαλό φεγγαρόφωτο, ενώ το ίδιο το δένδρο άρχισε βαθμιαία να διαλύεται και να χάνει το περίγραμμα του. Κυριολεκτώντας θα έλεγα ότι κάποιο αόρατο χέρι είχε ρίξει πάνω του ένα αέρινο κάλυμμα, που από στιγμή σε στιγμή γινόταν όλο και πυκνότερο. Πολύ σύντομα εμφανίστηκε ολοκάθαρα μπροστά στο έκπληκτο βλέμμα μας η κυματιστή επιφάνεια της θάλασσας. Μ' ένα ελαφρό ουητό το ένα κύμα ερχόταν πίσω από το άλλο σχηματίζοντας λευκούς αφρούς. Ανάλαφρα σύννεφα πετούσαν σ' έναν ουρανό που είχε γίνει γαλανός, θαμπωμένοι δεν μπορούσαμε να ξεκολλήσουμε το βλέμμα μας από αυτή την καταπληκτική εικόνα.

Και τότε φάνηκε μακριά ένα άσπρο πλοίο. Παχύς καπνός ξεχύνονταν από τις δύο μεγάλες καμινάδες του. Μας πλησίαζε γοργά σχίζοντας τα νερά. Με μεγάλη κατάπληξι αναγνωρίσαμε το πλοίο μας, αυτό που μας έφερε στο Κολόμπο! Ένας ψίθηρος διαπέρασε απ' άκρη σ' άκρη το υπαίθριο θεωρείο μας, όταν διαβάσαμε στη πρύμνη με χρυσά ανάγλυφα γράμματα το όνομα του πλοίου μας: Λουίζα. Έκείνο μως που μας κατέπληξε περισσότερο από όλα ήταν αυτό που είδαμε πάνω στο πλοίο —εμάς τους ίδιους! Ας μη ξεχνάμε ότι τι καιρό που συνέβησαν όλα αυτά ο κινηματογράφος δεν είχε καν επινοηθή και ήταν αδύνατο ακόμη και να συλλαβή κανείς κάτι παρόμοιο. Ο καθένας από μας έβλεπε τον εαυτό του στο κατάστρωμα του πλοίου ανάμεσα σε ανθρώπους που γελούσαν και συζητούσαν. Αυτό όμως που ήταν ιδιαίτερα εκπληκτικό ήταν το έξης: Έβλεπα όχι μόνο τον εαυτό μου, αλλά ταυτόχρονα και όλο το κατάστρωμα του πλοίου, μέχρι και τις μικρότερες λεπτομέρειες, σαν σε μια πανοραμική κάτοψη —κάτι που φυσικά είναι αδύνατο στην πραγματικότητα. Σε μια και την αυτή στιγμή έβλεπα τον εαυτό μου ανάμεσα στους επιβάτες, τους ναυτικούς που εργάζονταν στην άλλη άκρη του πλοίου και τον πλοίαρχο στην καμπίνα του- ακόμη και τον πίθηκο Νέλλυ, την συμπάθεια όλων μας, να τρώη μπανάνες ανεβασμένη πάνω στον κεντρικό ιστό. Την ίδια ώρα όλοι οι

σύντροφοί μου και με διαφορετικό τρόπο ο καθένας ήταν εξαιρετικά αναστατωμένοι με όσα έβλεπαν και εξωτερίκευαν τα συναισθήματα τους με σιγανά επιφωνήματα και αναστατωμένους ψιθύρους.

Είχα τελείως ξεχάσει ότι ήμουν Ιερομόναχος και προφανώς δεν είχα καμμία δουλειά να συμμετέχω σ' ένα τέτοιο θέαμα. Η γοητεία ήταν τόσο δυνατή, που ο νους και η καρδιά είχαν σωπάσει. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά σε συναγερμό. Ξαφνικά βρέθηκα έκτος εαυτού. Ένας φόβος κατέλαβε όλη μου την ύπαρξι.

Τα χείλη μου άρχισαν να κινούνται και να λένε: «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με τον αμαρτωλό!». Αμέσως ένιωσα ανακούφισι. Ήταν σαν κάποιες μυστηριώδεις αλυσίδες να πέφτουν από πάνω μου. Η προσευχή γινόταν όλο και πιο συγκεντρωμένη και μαζί μ' αυτήν ξαναγύριζε και η ειρήνη της ψυχής μου. Συνέχιζα να κοιτάζω προς το δένδρο και ξαφνικά, σαν να την έδιωχνε κάποιος άνε-μος, η εικόνα θόλωσε και διαλύθηκε. Δεν έβλεπα τίποτε πια έκτος από το μεγάλο δέν-δρο μέσα στο φεγγαρόφωτο και τον φακίρη καθισμένο δίπλα στη φωτιά και σιωπηλό. Οι σύντροφοί μου όμως συνέχιζαν να εξωτερικεύουν αυτά που αισθάνονταν, καθώς ατένιζαν στην εικόνα, που γι' αυτούς δεν είχε χαθή.

Τότε όμως πρέπει κάτι να συνέβη και στον φακίρη. Έχασε την Ισορροπία του και κύλησε στο πλάι. Ο νεαρός έτρεξε α-λαφιασμένος. Η πνευματιστική συγκέντρωση διακόπηκε απότομα.

Βαθειά επηρεασμένοι από την εμπειρία τους οι θεατές σηκώθηκαν συζητώντας ζωηρά τις εντυπώσεις τους και χωρίς καθόλου να καταλαβαίνουν για ποιό λόγο διακόπηκαν όλα τόσο ξαφνικά και αναπάντεχα. Ο νεαρός το απέδωσε στην εξάντλησι του φακίρη, ο οποίος τώρα καθόταν όπως και πριν με το κεφάλι χαμηλωμένο και μη δίνοντας την παραμικρή προσοχή στους παριστάμενους.

Η ομάδα μας, αφού μέσω του νεαρού αντάμειψε γενναιόδωρα τον φακίρη για την δυνατότητα συμμετοχής σ' ένα τόσο καταπληκτικό θέαμα, ανασυντάχθηκε γρήγορα για την επιστροφή. Καθώς ξεκινούσαμε, άθελα μου γύρισα πάλι να κοιτάξω, για να εντυπώσω στη μνήμη μου το όλο σκηνικό. Ξαφνικά ανατρίχιασα από μια δυσάρεστη αίσθησι. Το βλέμμα μου συνάντησε το βλέμμα του φακίρη, που με κοίταζε γεμάτος από μίσος. Αυτό κράτησε μόνο μια στιγμή και μετά εκείνος πήρε πάλι αμέσως τη συνηθισμένη του στάσι. Όμως εκείνη η ματιά άνοιξε μια για πάντα τα μάτια της ψυχής μου και συνειδητοποίησα αμέσως τίνος δύναμι ήταν αυτή που προκάλεσε εκείνο το «θαύμα».

ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΤΡΙΜΗΝΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΤΕΥΧΟΣ 5

Πηγές: impantokratoros.gr – agapienxristou.blogspot.ca